

ΟΛΛΑΝΔΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ

(ΤΟΥ I. VAN LEXNER)

"Ένας άγγελος, μιά μέρα, πήγε και στάθηκε πάνω από ένα λιχνο. Και βλέποντας το άθωο προσώπιό του άποχομισμένου παιδιού, νόμισε πως βλέπει την ίδια του την όψη. Απαράλληλα όπως σε καθρέφτη, ή σε άζάκιαντο νερό πηγής.

— «Ω άγαπημένο μου, είτε τότε ό άγγελος στο μωρό, έσθ που τόσο μου μοιάζεις... "Έλα ν' άνεθούμε μαζί εκεί έπάνω, ψηλά, πολύ ψηλά... Θα θυνώμε το Θεό μαζί και θαύμαστε εύτυχισμένοι στον ούρανό...

»Τέλεια χωρά έδώ κάτω δεν θα βρης ποτέ. Κι αυτό που λένε οι άνθρωποι εύτυχια, δεν είναι παρά μιά άπάτη, ή ένα πράγμα έντελώς στυγμάιο. Κάθε άπόλαυσι έδώ πληρώνεται με πικρή μεταμέλεια κι ό πόνοσ είναι ό βασιλιάς της γής...

»Πώς, λοιπόν, θα σ' άρθσω έσένα έδώ κάτω, έσένα που μου μοιάζει τόσο; Πώς θα έσοφέρω να βλέπω αυτά τα γαλιανά σου μάτια ν' άσχημαίνον άφισ από τα δάκρυα; Νά βλέπω το τραυματηλένο σου προσώπιό να παραμορφώνεται από τα νύχια της σκληρής ζωής; "Όχι, ποτέ!... Θα σε πάρω μαζί μου...»

"Έτσι, μαζί σάν δυό φίλοι ξεκίνησαν για τον ούρανό. Στα τελευταία λόγια όμως του άγγέλου, ή μάνα του βρέφος που κοιμόταν δίπλα ζήτησε και βλέποντας ότι το παιδι της ήταν φευγάτο για τον ούρανό έφριξε μιά κραυγή πόνοσ:

— Το παιδι μου!... Το παιδι μου, άναρθε!... φώναξε.

Και δεν σέφτηκε διάλου, και δεν λογάρισε πως ένας άγγελος είχε πάρει το παιδι της.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Η ΝΕΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Με όμοιότατο έξοφύλλο έξεδόθη με τον τίτλο «Μετα το έγκλημα», ένα μικρό φουάντισο τή κ. Π. Στανιατιόου. Το βιβλιό είναι καλογραμμένο και διαβάζεται εύχάριστα.

"Ο κ. Γιάννης Κλ. Ζερβός έξέδωκε, με τον τίτλο «Μνησσύνη», μιά συλλογή ποιημάτων του. Τα ποιήματα του κ. Ζερβού έχουν το χάρισμα της στιχομωγικής τελειότητος, που δεν σπανιότατα εύκολα σιά ποιήματα των νέων.

«Οι ήρωες χωρις άλλους» του κ. Σ. Κονδοπούλου είναι μιά σειρά καλογραμμένων ρεαλιστιζών διηγημάτων, που ή ύπόθεσις τους στροφεται γύρω από την τραγική περιπέτεια του παγκόσιου πολέμου.

"Η ποιητική συλλογή «Παραφρονες Ιστορίες» του κ. Λεοτέρη Ξανθοού, είναι μιά σειρά ποιημάτων, που ή «παραφρονία» τους έγκριεται στο ότι είναι ρομάντικα χωρις δυνασταλισή και μέτρο. Ωστόσο, διαβάζονται με πραγματική εύχαριστη, γιατί δεν τους λείπει διάλου ούτε ό έσοφωτισμός ρυθμόσ, ούτε και κάποια λεπτή ποιητική διάθεσι.

«Άριον Όρουσ—οί άγιοι χωρις μάσκα»—έπιγράφει το νεοεδοθέν βιβλιό του ό κ. Θέμις Κονόου. "Η στοιδιαύτης του βιβλιόου αυτό έγκριεται εις τα καταλήκτικα και άγνωστα γεγονότα της ζωής του Άριου Όρουσ, που άποκαλύπτει ό συγγραφεύς, και για τα όποια μάλιστα προτειναι και μάρτυρες. "Ο ίδιος έζησε ως έργατης και άργότερα ως «άποταχτιζός» στα μοναστήρια του "Αθωνος. Όπου έγνωρισε εκ του πλησίον τη ζωή των καλοήρων, άγνωστη, κατά το πλείστον, ως τώρα. Το βιβλιό αυτό έχει επί πλέον το προσόν του καλού γραμματός της άντινεμενιζότητος και της σαφηνείας και δείχνει την παρατηρητικότητά του συγγραφέουσ.

ρέτρεσε, άφου πρώτα την εύχαριστησε με μεγάλη εύγένεια... "Από τότε, ό νέος με το μονέλο πήγαινε τακτικά στο άρχαιοπολείο κι έλειτα έφευγε εύχαριστιμένοσ, χωρις να τοιμάνα ή της έξομολογηθ ή τον έρωτά του.

Αυτός όμως ό ασιπλόσ θαυμασιός άρχιζε, μιά την αλήθεια, να κορυφώη την κυρία Έλεονώρα, όταν έξαρνα, ένα άπόγευμα που ό άγνωστος νέος έκανε την καθημερινή βόλτα του μέσα στο άρχαιοπολείο, μπηκε ό κώρ Ισαάκ, ό γέρο Έβρωίος μεταπράτης.

— Μπά! Για κόττα!... Τι έκληξι!... φώναξε όλόχαρος.

Κι έλειτα, γυριζοντας προς την κυρία Έλεονώρα, έπρόσθεσε:

— Είχε ό κήριος που σάς ποιήλασε τη συλλογή του...

"Εκείνη τότε έννοιωσε ένα σκληρό πόνο στην καρδιά. Σάν έξιναν γυνάικα που ήταν, είχε καταλάβει.

Είχε καταλάβει ότι ό άρχός νέος πήγαινε κάθε ήμέρα για να βλέπει την άγαπημένη του συλλογή, όπως ένας πατέρας πηγαίνει να δη των γυιό του στο σπίτι της γυνάικας του που έχει χωρισει άπ' αυτόν και που έχει έκεινη τώρα το παιδι τους...

Τό ίδιο βράδυ λοιπόν, ή κυρία Έλεονώρα Μυροσάντο ξαναφώρεσε, σάν σοβαρή χήρα που ήταν, τα μαύρα ρούχα της. Την άλλη μέρα έλαψε παιά να βάφεται κι' ύστερα από μιά εβδομάδα, σάν τη Μαρία Άντουανέττα, είχε γάτασπρα μαλλιά.

ΧΙΛΙΑ ΔΥΟ

ΜΙΚΡΕΣ ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

"Ένας κήριος παντρεύτηκε κάποτε μιά νέα την όποιαν άγαπούσε πολύ, χωρις όμως και να ανταγαπάται. Ωστόσο, παρηγοριάντας ό ίδιος τον έαυτό του για την άτυχία του, έλεγε συχνά:

— Αυτή είναι πιο δυστοχιμένη από μένα. Γιατί έγω, τούλαχιστον, εύχαριστούμαι βλέποντας κάθε μέρα μιά γυνάικα—τη γυναίκα μου—που τόσο άγαπώ! Ένώ αυτή ή δυστοχη είναι άναγκασημένη να βλέπει διαρκώς έναν άντρα... που δεν άγαπά διάλου!

"Ερώτησαν κάποτε ένα γεροντοπαλιάρχο γιατί δεν παντρευόταν.

— Δεν έγω καρδιά κλεισι στις γρηές, άπάντησε αυτόσ.

— Άλλά έσθ είσαι πλούσιος και υπορείς να παντρευθής μιά νέα.

— Μά πως θέλετε να άγαληση έμένα το γέρο μιά νέα, άφου έγω δεν υπορώ ν' άνεχθώ μιά γρηά; άπάντησε ό πολύπαυρος γέροσ.

"Ένας Άγγλος όδοιπόρος έφτασε κάποτε σ' ένα ποτάμι, όπου έμίσθωσε μιά βάρκα για να τον περάσει στην άντικρινή όχθη. Ένώ όμως περνούσαν το ποτάμι, το νερό παρέσενε τη βάρκα με δύναμι προς τα κάτω κι' ό όδοιπόρος έρώτησε το βαρκάρη με φοβισμένη φωνή:

— Δεν μου λές, πατριώτη, έχει χαθεί κανένας σ' αυτό το ποτάμι;

— Όχι, κήρι, άπάντησε άτάραχος ό βαρκάρης. Ποτέ δεν έχ άθ η κ ε άνθρωποσ έδώ περα. Νά, προχτές άκούα πνήγρη ό έξάδειφος μου, αλλά την άλλη μέρα κίόλασ τον βόηκαμε!...

Ληγούνται ότι ό Βίλιωρ Ουγκό όταν έδημοσίευσε τους «Άθλους» του, άντιπονούοντας να μάθη άν το έργο του ζητείται από το Κοινό, έστειλε στον έκδότη του μιά έπιστολή, στην όποια του είχε σημειώσει μόνονά ένα έρωτηματικό: «;». Και ό εκδότης του του άπάντησε κατά τον ίδιο έπίσης τρόπο, κι' ένα θαυμασιώ: «!». Ληλαδή: Θερίαιθος!...

Μιά φορά κι' έναν καρό ό διάβολος κι' ό τοκογλύφος συναντήθηκαν στον ίδιο δρόμο.

— Κατά που τραβάς, πατριώτη; έώτησε ό διάβολος.

— Πάω να μαζέψω τα λεπτά που μου χρωστούν...

— Εσθ που πά; ...

— Κι' έγω πάω να μαζέψω τους ανθρώπους, που μου άντρου.

— Πάμε λοιπόν μαζί, είτε ό τοκογλύφος, κι' έπισης φιλιάκι το διάβολο από το μπράτσο.

Προχωρώντας έτσι, σάν καλοί φίλοι, ό διάβολος κι' ό τοκογλύφος, φτάσαν σ' ένα χωριό. Εκεί περνούοντας κάτω από ένα σπίτι άκούσαν μέσα φωνές και κλάματα.

Στό σπίτι αυτό μιά μάνα έυλόωνε το παιδι της γιατί δεν καθόταν ήσυχο. Το παιδι πάλι φώναζε, βλαστημούσε, έβριζε και πετούσε διάφορα άντιεπιμενα στο κεφάλι της μάνας του!... Τέλος, σε κάποια στιγμή, άκούστηκε πάλιν ή μάνα να φωνάζει όργισμένη: — «Ό διάβολος να σε πάρη, κακοζέγαλο, του Σατανά άγγόνι!...»

— Άκούς, άκούς;... είτε ό τοκογλύφος γυριζοντας στο φίλο του το διάβολο. Τόν στέλνον σε σένα... Είναι δικός σου άνθρωπος. Έλα, πήγαινε πάρ' τον και καλή άρχη...

"Ο διάβολος όμως είχε πέσει σε θαυιά συλλογή.

— Τι σκέπτεσαι; Τι κάθεσαι;... του είτε ό τοκογλύφος.

— Δεν μπορώ να πάρω αυτό το παιδι, άπάντησε ό διάβολος...

"Αν το στέλνει ή μάνα του σε μένα, δεν θα πη και πως μου άντηει πραγματικώς, γιατί δεν το βλαστημάει με την καρδιά της. Άλλα λένε τα χείλη της κι' άλλα κρύβει στην καρδιά της... Το άγαπάει, παιδι της είνε...

Ό δυό φίλοι τράβηξαν ύστερα στην παραπάνω γετονιά. Εκεί πάλι σταμάτησαν έξω από ένα σπίτι που γινόταν άλλος κανγιάς κι' έστησαν το αυτι τους ν' άκούσουν: Αυό άντρες φιλονεικούσαν φωνάζοντας δυνατά:

— «Δεν έγω να σου τα δώσωσ τώρα!» έλεγε ό ένας. — «Όχι!... Τώρα θα μου τα δώσης, με όλους τους τόκουσ τους μάλιστα!...» άπαντούσε ό άλλος, ό όποιος φαίνεται ότι είχε δανεισει στον κρητο χημάτα. Τότε ό οφειλέτης άκούστηκε να φωνάζη πάλι με πόνο:

— «Ό διάβολος να σε πάρη και σένα και τα λεπτά σου... Σατανά, γυρεύεις να με πνήξης!... "Ο διάβολος να σε πάρη, τοκογλύφο!...

— Αυτός μάλιστα, αυτόσ το λέει με την καρδιά του!... είτε τότε ό διάβολος και γυριζοντας στο φίλο του τον τοκογλύφο, τον άρπαξε από το σέροχο και τον κατέβασε στην Κόλασι!

— Μαιά, προχτές μου έλεγες ότι μιά κουταλιά ζάχαρι φτάνει για το τσάι. Τώρα βλέπω που βάζεις τρέφι! Γιατί;

— Έδώ είναι ξενοδοχείο, παιδι μου. Δεν είναι το...σπίτι μας!...

